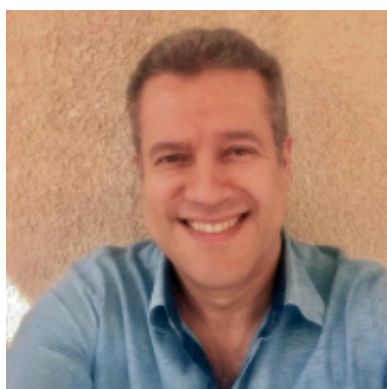


Κοντά στην εκτροπή; Μόνιμα θύματα του κακού μας εαυτού

Του Δρ. Κωνσταντίνου Δούβλη

Για τη σημερινή μας ανάλυση θα ταξιδέψουμε στο μακρινό 1999 και στο ακόμα πιο μακρινό Σικάγο.

Ήμουν στο δεύτερο εξάμηνο του μεταπτυχιακού μου στην εγκληματολογία. Πολλές οι προσαρμογές στις οποίες είχα υποβάλλει τον ταπεινό εαυτό μου...



Κωνσταντίνος Δούβλης

Προσαρμογή στο παγερό κλίμα των μεσοδυτικών ΗΠΑ. Χιόνι κάθε εβδομάδα και θερμοκρασίες μέχρι -30.

Προσαρμογή σε νέα κοινωνική πραγματικότητα. Η ζωή σε ένα melting pot όπως οι ΗΠΑ σου καταρρίπτει πολλούς μύθους με τους οποίους μεγάλωσες.

Ως κλασικός Έλληνας είχα μεγαλώσει με το στερεότυπο των Εβραίων. Στο Σικάγο μου δόθηκε η ευκαιρία να τους συναναστραφώ και να καταρρίψω το στερεότυπο. Ας το γράψω όπως το νιώθω: Να ξεστραβωθώ!

Στη πλειονότητά τους, άνθρωποι εργατικοί, προκομμένοι, σοβαροί, με μεγάλο θαυμασμό και αγάπη για την Ελλάδα. Γνωρίζω ότι αυτά δεν είναι αρεστά στον μέσο Έλληνα αλλά τα βίωσα και τα γράφω μετά λόγου γνώσεως.

Ένας από αυτούς ήταν ο επόπτης της μεταπτυχιακής μου διατριβής. Ο Jona. Ιωνάς.

Λαμπρός δικηγόρος εγκληματολόγος με απίστευτες γνώσεις και πρακτικό μυαλό. Με βοήθησε όσο ελάχιστοι Έλληνες. Αλλά ο Ελληνικός φθόνος, θα είναι το θέμα ενός ξεχωριστού άρθρου...

Ένα βράδυ λοιπόν βλέπω στις ειδήσεις μια παράξενη είδηση. Ένας μεγαλοδικηγόρος της πόλης

γνωστός ναζιστής, προέβη σε μια άνευ προηγουμένου προσβλητική κίνηση. Χρησιμοποίησε την σημαία του Ισραήλ για να "ντύσει" το πατάκι που είχε έξω από την πόρτα του γραφείου του και σκούπιζε εκεί τα παπούτσια του.

Αποσβολωμένος, κάλεσα στο τηλέφωνο τον Jona. Μου απάντησε αμέσως "ξέρω γιατί πήρες".

"Είναι και συνάδελφός σου", του είπα με θυμό.

Τον άκουσα να γελάει δυνατά.

"Πώς μπορείς και είσαι τόσο ψύχραιμος", του είπα. "Εγώ δεν είμαι καν Εβραίος και έχω θυμώσει. Αν τον είχα μπροστά μου..."

Δε με άφησε να τελειώσω τη φράση μου. "Αν τον είχες μπροστά σου τι;" με ρώτησε με αγριεμένο ύφος. "Θα τον χτυπούσες; Αν η απάντησή σου είναι καταφατική, δεν έχεις καταλάβει τίποτα από το μάθημά μου και ειλικρινά λυπάμαι διότι είσαι καλός φοιτητής".

Δε μπόρεσα να πω τίποτα περισσότερο από "μα...."

"Στις δημοκρατίες δε σηκώνουμε χέρι", μου είπε. "Όσο ανόητος και αν είναι κάποιος και όσο άσχημα και αν μας προσβάλει".

"Τόσο καιρό σπουδάζεις" μου είπε "και το μόνο που έχεις να αντιτάξεις σ έναν βλάκα είναι οι γροθιές σου";

Ντράπηκα. Μόλις είχα λάβει το μεγαλύτερο μάθημα. Και ήταν εκτός πανεπιστημιακής αίθουσας...

Το περιστατικό μου ήλθε στο μυαλό μετά το περιστατικό του Ξυλοδαρμού Μπουτάρη. Αγανακτώ διότι κάτι τέτοια συμβάντα μας θυμίζουν πόσο μας οδηγεί το θυμικό. Πόσο πεπαλαιωμένος είναι ο αξιακός μας κώδικας και πόσο ανεπτυγμένο το εφηβικό μας ένστικτο.

Σημάδι και απόδειξη μιας κοινωνίας που έχει απόλυτη ταύτιση με τα αρχέγονα ένστικτα της επιβίωσης.

Η ουσία είναι ότι ποτέ δεν διαβήκαμε τον Ρουβίκωνα (τυχαίο παράδειγμα...) που χωρίζει τα εκπολιτισμένα από τα απολίτιστα έθνη.

Στον αξιακό μας κώδικα ο ισχυρός –είτε μυϊκά είτε στην επιρροή- έχει περίοπτη θέση και μια ιδιότυπη ασυλία.

Ακόμα και όταν σε παρέες και καφενεία μιλούν απαξιωτικά για κάθε λογής ισχυρούς που ασχημονούν, διακρίνεις στη χροιά της φωνής και το βλέμμα έναν θαυμασμό!

"Στο βάθος τον ζηλεύουμε, αυτόν που ρελιζεύουμε" που έλεγε και ένα τραγούδι... Η βία ως μέσο επίλυσης διαφορών δεν είναι απλώς αποδεκτή, αλλά θεωρείται και θεμιτή. Οι όποιες κραυγές καταδίκης μετά από ανάλογα περιστατικά είναι πολύ λίγες και εν πολλοίς υποκριτικές. Διότι μόλις σβήνουν οι κάμερες και κλείνουν τα μικρόφωνα, ακούς κάθε είδους δικαιολογίες. "Ναι μωρέ αλλά και αυτός προκάλεσε..."

Λες και η όποια προκλητικότητα –υπαρκτή ή φαντασική- δρα ως άλλοθι για να ασχημονούμε.

Ναι λοιπόν, γουστάρουμε τη βία. Την γουστάρουμε τόσο που την κάναμε πολιτική στάση.

"Δικαιολογημένη" η βία αν είναι "αντιμνημονιακή" όπως μας έλεγε ο πρωθυπουργός στα αντιπολιτευτικά του χρόνια.

"Δικαιολογημένη" η βία αν στρέφεται κατά πολιτικών οι οποίοι ως γνωστόν είναι συλλήβδην προδότες. Τι και αν τους εκλέγουμε; Πώς θα φύγει από πάνω μας η ευθύνη της επιλογής αν κάποιος δεν φορτωθεί τις αμαρτίες μας; Σε εκλέγω και σε δέρνω... Η επιτομή της νοοτροπίας του νέο-έλληνα...

Για να γίνει η βία "αποδεκτός" τρόπος αντίδρασης πρέπει να υπάρξουν ορισμένα στάδια.

Πρώτον, η "δολοφονία χαρακτήρα". Όποιος δε μας κάνει τη χάρη να συμφωνεί μαζί μας, υποβιβάζεται σε "αντικείμενο". Αφού διά της μεθόδου της "ετικέτας" του μπει η λεγόμενη "ρετσίνα", αμέσως στερείται της προστασίας που επιβάλλει η ανθρώπινη φύση στον σύγχρονο δυτικό αξιακό κώδικα.

Αφού πλέον δεν είναι άνθρωπος, αλλά "πράγμα", όλες οι αντιδράσεις είναι δικαιολογημένες.

Κατά το κυβερνών κόμμα, τα στελέχη της προηγούμενης κυβέρνησης ήταν "ξεπουλημένοι", άρα προδότες άρα άξιοι της μοίρας τους. Σαν τους Χριστιανούς παραδόθηκαν στα λιοντάρια αφού "τους άξιζε".

Σήμερα μιλούν για ακροδεξιά φράξια προσπαθώντας να μας κάνουν να ξεχάσουμε ότι δεν άφησαν τίποτα όρθιο ως αντιπολίτευση, σπέρνοντας τον σπόρο της διχόνοιας.

Εκείνοι μας χώρισαν σε "αγνούς αντιμνημονιακούς" και "Τσολάκογλου". Εκείνοι μας δήλωσαν ανερυθρίαστα "ή τους τελειώνουμε ή μας τελειώνουν". Χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι μας τελειώνουν όλους...

Αφού λοιπόν η κοινωνική αποδοχή της βίας βρήκε πολιτική έκφραση στα πρόσωπα των σημερινών κυβερνώντων, σε κανέναν δε κάνει εντύπωση η προκλητική ανοχή σε Ρουβίκωνες.

Η ιδεολογική συγγένεια είναι κάτι παραπάνω από δεδομένη. Κανείς δε μπορεί να αλλάξει. Ούτε οι κυβερνώντες ούτε τα ταξικά αδέλφια τους...

Σήμερα όμως τα όρια ξεπεράστηκαν. Το ζήτημα έπαψε να είναι καλαμπούρι στα καφενεία.

Ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης είναι ο τέταρτος σε ιεραρχία πολιτειακός παράγοντας της χώρας, σύμφωνα με το Σύνταγμα. Όταν η ζωή του απειλείται, το πρόβλημα από γενικότερο ζήτημα ασφάλειας αναβαθμίζεται σε ύψιστη απειλή έναντι της Κρατικής ασφάλειας. Έναντι του Πολιτεύματος!

Δε γνωρίζω αν ο πρωθυπουργός αντιλαμβάνεται ότι είμαστε στα όρια της εκτροπής. Μέχρι στιγμής δε μας έχει δείξει ότι σκαμπάζει και πολύ από θεσμική τάξη και αστική δημοκρατία.

Ένα είναι βέβαιο: Ότι η ανοχή φέρνει την αποθράσυνση. Και σε θεσμικό επίπεδο, η ανοχή είναι συνενοχή...

** Ο κ. Κωνσταντίνος Δούβλης είναι εγκληματολόγος, διδάκτωρ Κοινωνιολογίας της Αστυνομικής*

25.05.2018

Πηγή: www.capital.gr/

